

POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Dziergawka

w sprawie **M. G.**

skazanego za czyn z art. 165 § 1 pkt. 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw.

z art. 65 § 1 k.k. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 19 października 2023 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z dnia 6 grudnia 2022 r., sygn. akt II AKa 406/22,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 23 maja 2022 r., sygn. akt XXI K 143/20,

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[SOP]

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Katowicach wyrokiem z dnia 23 maja 2022 roku, sygn. akt XXI K 143/20, uznał M. G.:

1. za winnego tego, że w okresie od 1 stycznia 2017 roku do 6 sierpnia 2018 r. w [...], działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu, sprowadzili niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia wielu

- osób, to jest Ł. A., K. W., D. S., S. B., S. P., Z. B., P. D., S. S., P. S., C. B., P. P., E. W., P. S., M. M., P. S., K. F., K. T., O. B., M. R., P. W., K. L., D. P., Ł. K., R. P., K. M., A. G., P. G., A. W., M. S., T. W., D. C., K. B., S. W., A. J., A. S., Ł. P., M. K. i innych, wprowadzając do obrotu szkodliwe dla zdrowia substancje w postaci 3-CMC, 4-CMC, 4-CEC, HEX-ENU, N-etylopentylonu (BK- EBDP), fentanylu, mefedronu, przy czym z popełnionego przestępstwa uczynili sobie stałe źródło dochodu, to jest przestępstwa z art. 165 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i wymierzył M. G. karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę 300 (trzysta) stawek dziennych o wartości 50 (pięćdziesiąt) zł każda,
2. za winnego tego, że w dniu 6 sierpnia w [...], w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz spowodowania niebezpieczeństwa dla życia lub zdrowia wielu osób poprzez wprowadzenie do obrotu szkodliwych dla zdrowia substancji w postaci HEX-ENU, a- EAHP, 4-CEC, 5F-ADB, noopeptu, etizolamu, NEP, sildenafilu, 4-CMC, 4-MPD, N- etylopentylonu, posiadając te substancje i wchodząc w porozumienie ze sobą, czynili przygotowani do tego przestępstwa, to jest przestępstwa z art. 168 k.k. w zw. z art. 165 § 1 pkt 2 k.k. i wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,
 3. za winnego tego, że w dniu 6 sierpnia 2018 r. w [...], wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał znaczne ilości substancji psychotropowych w postaci 1,9259 g GHB oraz środków odurzających w postaci 96,867 g suszu ziela konopi innych niż włókniste (marihuany), to jest o przestępstwo z art. 61 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności,
 4. na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył M. G. orzeczone kary jednostkowe pozbawienia wolności i wymierzył karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności,
 5. na podstawie art. 63 § 3 k.k. zaliczył na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 6.08.2018r. do 30.08.2018r.,

6. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek równowartości korzyści majątkowej w kwocie 21.232,00 (dwadzieścia jeden tysięcy dwieście trzydzieści dwa) złotych,
7. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł nawiązkę w kwocie 3000 (trzy tysiące) złotych na rzecz Polskiego Towarzystwa [...] Oddział w K.,
8. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 3400 (trzy tysiące czterysta) złotych i część wydatków w kwocie 15.000 (piętnaście tysięcy) złotych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca M. G.

Sąd Apelacyjny w Katowicach wyrokiem z dnia 6 grudnia 2022 roku, sygn. akt II AKa 406/22 po rozpoznaniu wniesionej apelacji zaskarżony wyrok utrzymał w mocy oraz zasądził od M. G. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania odwoławczego, w tym opłatę za II instancję w kwocie 3400 (trzy tysiące czterysta) złotych oraz wydatki w kwocie 10 (dziesięć) złotych.

Kasację od wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł obrońca skazanego, który zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego, tj. art. 165 § 1 pkt 2 k.k. poprzez jego błędne zastosowanie polegające na przyjęciu, że wprowadzenie do obrotu substancji ujawnionych w pomieszczeniach zajmowanych przez M. G. są substancjami objętymi dyspozycją wskazanego przepisu, podczas gdy przepis ten penalizuje wprowadzanie do obrotu (a więc i przygotowanie w zw. z art. 168 k.k.) substancji niespełniających obowiązujących warunków jakości, a wobec niemożności zastosowania przepisów ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym od dnia 21 sierpnia 2018 r. bowiem karalność obrotem nowych substancji i ich posiadanie nie było wówczas penalizowane, Sąd winien dostrzec zaistnienie negatywnej przesłanki procesowej z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., co powinno skutkować uniewinnieniem w myśl naczelnej zasady *nullum crimen sine lege*,
2. a ponadto obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść wyroku, tj.:

1. art. 7 k.p.k. poprzez powielenie dowolnej oceny dowodu z zeznań świadków - nabywców (wymienienie s. 30 i 31 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach o sygn. akt XXI K 143/20) w zakresie charakteru i cech nabytych od skazanego substancji oraz brak skorygowania orzeczenia sądu pierwszej instancji w zakresie w jakim na podstawie poważnego błędu logicznego zostały poczynione na podstawie wskazanych zeznań świadków ustalenia zasadnicze, iż za pośrednictwem strony internetowej oskarżeni dokonywali sprzedaży tzw. dopalaczy podczas, gdy świadkowie ci potwierdzili, że zakupione środki miały w dużej mierze obojętny wpływ na ich organizm, co przy uwzględnieniu znalezienia podczas przeszukań pomieszczeń znaczącej ilości suplementów i innych środków o działaniu obojętnym dla organizmu oznacza, że niemożliwym jest kategoryczne ustalenie jakie substancje zostały nadane do nabywców (zaś wątpliwości winny być" ocenione zgodnie z art. 5 § 2 k.p.k.);
2. naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez dowolne i sprzeczne z zasadami prawidłowego rozumowania zaaprobowanie uzupełnienia zeznań świadków o następce wnioski opinii toksykologicznych o szkodliwości dla zdrowia części badanych substancji i pomimo zeznań, że zakupione substancje miały obojętny skutek dla zdrowia świadków Sąd przyjął, iż nabywcy zażyli substancje szkodliwe dla zdrowia, bowiem takie wnioski wynikały z części badań toksykologicznych ujawnionych próbek oraz bezpodstawne nienadanie im pełnej wiarygodności w zakresie efektów zażycia zakupionych substancji,
3. naruszenie art. 7 i art. 410 k.p.k. poprzez bezpodstawne zaaprobowanie stwierdzenia, że dla rozstrzygnięcia sprawy istotne jest jedynie potwierdzenie faktu zakupu dopalaczy (na podstawie zeznań świadków-nabywców), zaś nieistotny jest fakt iż świadkowie w dużej części potwierdzili obojętny skutek dla zdrowia zażytych substancji, podczas gdy wobec ujawnienia w pomieszczeniach skazanego znaczącej ilości suplementów i innych substancji dozwolonych, uzasadnione jest przypuszczenie sprzedaży i zażycia substancji innej niż dopalacz, '

4. naruszenie art. 7 i art. 410 k.p.k. poprzez powielenie błędu polegającego na przyjęciu, że z opinii toksykologicznych zatrzymanych substancji wynika szkodliwość ich zażycia dla zdrowia ludzkiego, co miało świadczyć o posiadaniu i sprzedaży substancji szkodliwych dla zdrowia, podczas gdy z ujawnionych u M. G. opakowań substancji ponad połowa nie stanowiła substancji szkodliwej dla zdrowia lub nie mogła zostać poddana badaniu, co stawia w wątpliwość popartą przez Sąd odwoławczy hipotezę;
5. naruszenie art. 193 § 1 k.p.k., art. 196 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. poprzez zaaprobowania uznania opinii biegłego w zakresie slangu narkotykowego za pełnowartościowy dowód w sprawie i dokonanie jego ogólnikowej i lakonicznej oceny, podczas gdy nie spełnia ona standardów jakim odpowiadać powinna opinia sporządzona przez osobę posiadającą wiadomości specjalne, zweryfikowaną i weryfikowalną przez środowisko naukowe, a zatem Sąd uprawniony był do poczynienia samodzielnej oceny wartości merytorycznej opinii, z uwzględnieniem prawa skazanego do uzyskania weryfikacji stanowiska biegłego przez inny podmiot posiadający odpowiednie kompetencje teoretyczne i praktyczne;
6. art. 7 k.p.k. poprzez zaaprobowanie braku konsekwencji w ocenie charakteru i celu posiadania ujawnionych u skazanego substancji i dowolne dopasowanie stanu faktycznego sprawy do przyjętej kwalifikacji prawnej czynów, co przejawia się zaaprobowaniem motywów rozstrzygnięcia Sądu I instancji, bowiem materiał dowodowy nie wykazał by skazany posiadał środki GHB i susz ziela konopi innych niż włókniste w celu wprowadzenia ich do obrotu, co skutkowało przyjęciem iż' skazany posiadał je na własny użytek i zastosowaniem normy z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, natomiast w zakresie pozostałych substancji tzw. dopalaczy Sądy obu instancji uznały, iż doszło do wprowadzenia do obrotu substancji szkodliwych dla zdrowia i wyczerpania znamion z art. 165 § 1 pkt 2 k.k., podczas gdy dla wszystkich ujawnionych substancji cel i charakter posiadania był ten sam, a co zostało zbagatelizowane i pominięte;

7. powyższe zaś skutkowało rażącym naruszeniem przepisów prawa mające istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k., art. 437 § 1 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. przejawiające się w niezrealizowaniu przez sąd II instancji obowiązku kontroli instancyjnej orzeczenia oraz utrzymaniu skarżonego orzeczenia w mocy w sytuacji, w której istniały podstawy do merytorycznej ingerencji do zmiany orzeczenia i uniewinnienia oskarżonego.

Skarżący wniósł o uniewinnienie skazanego od przypisanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku go poprzedzającego i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Katowicach do ponownego rozpoznania oraz o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku do czasu rozpoznania kasacji.

W odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego jest oczywiście bezzasadna, co uprawniało do jej oddalenia na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie niniejszych rozważań przypomnieć należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, służącym, zgodnie z treścią art. 519 k.p.k., od kończącego postępowanie, prawomocnego wyroku sądu odwoławczego. Oznacza to, że podnoszone w kasacji zarzuty odnosić się powinny, co do zasady, do rażącej obrazę prawa, o której mowa w art. 523 § 1 k.p.k., do której miało dojść w toku postępowania odwoławczego. Kasacja, co już wielokrotnie podkreślał Sąd Najwyższy, nie służy bowiem do ponawiania kontroli instancyjnej dokonanej przez sąd odwoławczy. Powyższe oznacza, że zarzuty podnoszone w tym środku zaskarżenia powinny dotyczyć orzeczenia odwoławczego. Jednocześnie podkreślić należy, że możliwość zarzucenia uchybienia wyrokowi sądu I instancji, może nastąpić tylko wówczas, gdy w treści zarzutu zostanie wykazane, że konkretne uchybienie przeniknęło do wyroku sądu odwoławczego, będącego przedmiotem zaskarżenia. Owo "wykazanie" powinno nastąpić zarówno poprzez powołanie przepisów, które sąd odwoławczy naruszył dopuszczając do "przeniesienia" tego uchybienia do swojego orzeczenia, jak i poprzez stosowną argumentację (zob.

postanowienie SN z 24 czerwca 2021 r., IV KK 217/21, postanowienie SN z 30 marca 2017 r., V KK 35/17, LEX nr 2281289).

Kasacja nie służy zatem do ponawiania kontroli instancyjnej już dokonanej przez sąd odwoławczy, stąd też postępowanie kasacyjne nie może być traktowane jako trzecia instancja (zob. postanowienie SN z 9 stycznia 2019 r., IV KK 694/18, LEX nr 2604055; postanowienie SN z 11 października 2022 r., V KK 332/22, LEX nr 3511268).

Analiza zarzutów zarówno apelacyjnych jak i zarzutów kasacyjnych złożonych w przedmiotowej sprawie prowadzi do jednoznacznego wniosku, że skarżący nie akceptuje rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego i utrzymującego je w mocy orzeczenia Sądu Apelacyjnego.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu naruszenia prawa materialnego wskazanego w punkcie I kasacji stwierdzić należy, że Sąd odwoławczy w sposób prawidłowy dokonał analizy zaskarżonego wyroku Sądu I instancji pod kątem realizacji ustawowych znamion przestępstwa z art. 165 § 1 pkt 2 k.k. Sąd odwoławczy podzielił obowiązujące w tym zakresie stanowisko doktryny wskazujące, że dopuszcza się możliwość przyjęcia, że wytwarzanie lub wprowadzanie do obrotu tzw. dopalaczy skutkuje spowodowaniem niebezpieczeństwa dla życia lub zdrowia wielu osób, czyli możliwe jest zakwalifikowanie takich zachowań jako przestępstwa z art. 165 § 1 pkt 2 k.k. i to niezależnie od tego czy są one oferowane nabywcom jako substancje o działaniu psychoaktywnym, czyli dopalacze, czy też stwarza się pozory legalności obrotu nimi poprzez przypisywanie im innych właściwości niż działanie odurzające. Dla potwierdzenia tej tezy Sąd Apelacyjny powołał się na szereg orzeczeń Sądu Najwyższego (wyrok SN z 28 kwietnia 2022 r., OSNK 2022/9/33; postanowienie SN z 24 czerwca 2021 r., LEX nr 3358988; wyrok SN z 15 grudnia 2020 r., LEX nr 3270722; postanowienie SN z 8 października 2020 r., LEX nr 3277893; wyrok SA w Katowicach z 17 grudnia 2020 r., LEX nr 3358986; wyrok SA w Katowicach z 29 października 2020 r., LEX nr 3123485).

Sąd odwoławczy słusznie uznał, że tzw. dopalacze, są to obecnie nowe substancje psychoaktywne i środki zastępcze w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, będące substancjami szkodliwymi dla zdrowia

ludzkiego ze swej istoty, niezależnie od sposobu ich wytworzenia, sposobu wprowadzenia do obrotu, bez konieczności posiadania norm jakości. Istotą znamienia rozważanego przestępstwa jest bowiem wystąpienie skutku w postaci zaistnienia zagrożenia dla życia lub zdrowia, czyli wprowadzenia do obrotu produktów, które stanowią substancje szkodliwe dla zdrowia o takim ładunku szkodliwości, że stwarza to niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia wielu osób. Trafnie wskazał również Sąd odwoławczy, co do podnoszonej przez skarżącego kwestii nie spełnienia obowiązujących warunków jakości odnośnie substancji ujawnionych u M. G., że owe warunki jakości dotyczą wyłącznie środków farmaceutycznych, a to poprzez użycie spójnika "lub też". Z całą pewnością nie muszą posiadać obowiązujących norm jakości "szkodliwe dla zdrowia substancje", ponieważ nie sposób skatalogować wszystkich tego typu substancji wprowadzanych do sprzedaży i stworzyć wymagań dotyczących jakości takich produktów. Nie ulega wątpliwości, że wprowadzenie do obrotu przez skazanego substancji chemicznych sprowadzało niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia wielu osób, co potwierdziły również sporządzone w sprawie opinie z zakresu badań chemicznych i toksykologicznych. Argumentacja Sądu Apelacyjnego w tym zakresie jest w pełni szczegółowa, poprzedzona została wnikliwą analizą i zasługuje na uwzględnienie. Tym samym Sąd odwoławczy słusznie uznał, że zakres stosowania art. 165 § 1 pkt 2 k.k. jest szerszy niż wynikający z wyroku Sądu Najwyższego z 31 maja 2017 r. w sprawie I KZP 5/17, uzasadniając swoje stanowisko z powołaniem się na liczne i aktualne orzecznictwo w tym zakresie (zob. s. 6 uzasadnienia oraz postanowienie SN z 24.06.2021 r., IV KK 217/21).

Warto w tym miejscu podkreślić, że jeżeli wykładnia przepisu prawa była przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego, to zarzut zastosowania przez sąd orzekający prawa w sposób niezgodny z orzecznictwem Sądu Najwyższego może zostać zasadnie postawiony wtedy, gdy sąd ten nie ustosunkował się należycie do argumentów przedstawionych w tym orzecznictwie i nie przedstawił własnej, przeciwnej argumentacji. Pogląd prawny wynikający z orzecznictwa Sądu Najwyższego czy sądów apelacyjnych nie jest wiążący dla sądu rozpoznającego sprawę. Rażące naruszenie prawa może wystąpić jedynie w przypadku, gdy organ stosujący to prawo dokona wykładni ewidentnie błędnej. W przypadku

uzasadnionych różnic interpretacyjnych nie sposób uznać, że obraza prawa, jeżeli w ogóle wystąpiła, osiągnęła stopień określany jako "rażący" (zob. postanowienie SN z 20 października 2022 r., II KK 435/22, LEX nr 3513083). Tymczasem w przedmiotowej sprawie zarzut obrońcy opiera się na własnej i odmiennej wykładni prawa, która nie może stanowić o rażącej obrazie prawa materialnego.

Odnosząc się do zarzutów wymienionych w punkcie II kasacji, wskazać należy, iż są one całkowicie bezzasadne i stanowią wyłącznie polemikę z prawidłowo poczynionymi w sprawie ustaleniami faktycznymi. Skarżący winien mieć na uwadze, co wynika wprost z utrwalonego w tym zakresie orzecznictwa, że o obrazie przepisu art. 433 § 2 k.p.k. można mówić wówczas, gdy sąd w ogóle nie rozważył wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym albo gdy kontrola ta miała charakter pozorny. Innymi słowy, zarzut rażącej obrazu art. 433 § 2 k.p.k. może być skuteczny tylko wtedy, gdy sąd II instancji nie rozpoznał zarzutów apelacyjnych w ogóle lub gdy nie odniesie się do nich w uzasadnieniu orzeczenia, uwzględniając przy tym treść art. 457 § 3 k.p.k. Zatem, aby zarzut sformułowany przez skarżącego okazał się skuteczny, musi on wykazać, że podczas kontroli odwoławczej uchybienie faktycznie zaistniało, a nadto zawiera opisanie na czym ono polegało i dlaczego stanowi rażące naruszenie przepisów (zob. postanowienie SN z 28 marca 2017 r., sygn. akt III KK 490/16, Legalis, postanowienie SN z 29 grudnia 2021 r., sygn. akt II KK 593/21). Powyższe wymogi nie zostały przez obrońcę skazanego we wniesionej kasacji zrealizowane.

Wskazać należy, że Sąd odwoławczy, jak wynika z uzasadnienia przedmiotowego wyroku, w sposób szczegółowy odniósł się do wszystkich podniesionych przez skarżącego w apelacji zarzutów, także w zakresie obrazu art. 7 k.p.k., zaś wynikiem przeprowadzonej przez niego kontroli odwoławczej było utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy. Sąd II instancji rozważył bowiem, a więc zbadał merytorycznie, zarzuty apelacyjne dotyczące obrazu art. 7 k.p.k. w zakresie zeznań świadków i wskazał powody, dla których zaaprobował wnioski Sądu I instancji, nie doszukując się argumentów potwierdzających zarzut naruszenia granic swobodnego uznania sędziowskiego.

Jednocześnie podnieść trzeba, że Sąd odwoławczy nie dokonywał w ramach postępowania apelacyjnego samodzielnie żadnych nowych ustaleń faktycznych, jak

też nie oceniał na nowo zgromadzonego materiału dowodowego, a w związku z tym nie mógł, wbrew twierdzeniom skarżącego dopuścić się obrazy art. 7 k.p.k. Przy czym Sąd II instancji w uzasadnieniu wyroku ustosunkował się do podnoszonej po raz kolejny kwestii skutku jaki wywołało zażycie dopalaczy, wskazał także którzy świadkowie, po ostatnim zażyciu dopalacza w formie „kryształków” zakupionego przez tę stronę, byli hospitalizowani lub udzielana im była pomoc medyczna (str. 4 uzasadnienia). W przedmiotowej sprawie przeprowadzone były także badania chemiczne i toksykologiczne przez wyspecjalizowane w tym zakresie instytucje, których treść korespondowała z depozycjami złożonymi przez świadków, co pozwalało na przyjęcie, że nabywcy zażyli substancje szkodliwe dla zdrowia. Odnosząc się do zarzutu zawartego w punkcie II podpunkcie 1 kasacji, w zakresie błędu logicznego poczynionych ustaleń, uznać trzeba jego niezasadność. Nawet przy przyjęciu, że część sprzedawanych substancji nie była szkodliwa dla zdrowia, nie zmienia to faktu, że sprawcy sprzedawali tzw. dopalacze, a zatem mogli działać w tym zakresie w stadium usiłowania nieudolnego, które także jest karalne. Skarżący nie wykazał, aby doszło w tym zakresie do rażącego naruszenia prawa, które miałoby wpływ na treść orzeczenia.

Za nieuzasadniony uznać należy także zarzut naruszenia art. 193 § 1 k.p.k., art. 196 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. Wskazywana przez skarżącego opinia biegłego z zakresu slangu narkotykowego została wydana w oparciu o zarejestrowane i zabezpieczone na potrzeby postępowania rozmowy telefoniczne prowadzone przez skazanych. Podkreślić należy, że przedmiotowa opinia spełnia wymogi zupełności, jasności i niesprzeczności.

Odnosząc się zaś do zarzutu z punktu II podpunktu 6 kasacji, należy podzielić w pełni argumentację zawartą w odpowiedzi prokuratora, który trafnie wskazał, że ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności ilości zabezpieczonych substancji, stenogramów rozmów telefonicznych, zeznań świadków, wynika, że skazany tych substancji nie posiadał wyłącznie na własny użytek, lecz wprowadzał je do obrotu. Co zaś tyczy się posiadania przez skazanego substancji w postaci 1,9259 g GHB oraz 96,867 g suszu ziela konopi innych niż włókniste, zebrany materiał dowodowy nie wykazał, by środki te skazany posiadał w celu wprowadzenia ich do obrotu (s. 14 odpowiedzi na kasację).

Dodatkowo należy mieć na uwadze fakt, że orzekając w przedmiotowej sprawie sądy obu instancji kierowały się także materiałem niejawnym.

Reasumując, wniesiona kasacja w istocie sprowadza się do polemiki z ustaleniami faktycznymi Sądu I instancji. Wprawdzie kasacja zawiera zarzuty kierowane pod adresem orzeczenia wydanego przez Sąd odwoławczy, to jednak zawarte w niej argumenty są zbieżne z tymi podnoszonymi w apelacji. Skarżący właściwie zmierza do przedstawienia własnej i odmiennej od ustaleń sądów obu instancji oceny przeprowadzonych dowodów oraz dokonanych na ich podstawie ustaleń stanu faktycznego. Skarżący formułując w ten sposób kasację, będącą nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, środek ten potraktował jako kolejny instancyjny środek odwoławczy, co jest niedopuszczalne. Wielokrotnie bowiem podkreślano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że specyfika i wyjątkowość postępowania kasacyjnego nie pozwala na prowadzenie dublującej niejako „trzecioinstancyjnej” kontroli orzeczenia sądu pierwszej instancji (por. postanowienie SN z 7 czerwca 2017 roku, III KK 27/17, Lex nr 2335984).

Mając powyższe na uwadze uznać trzeba, że wszystkie podniesione w omawianej kasacji zarzuty były oczywiście bezzasadne, co pozwoliło na oddalenie wniesionego środka na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Wobec oddalenia kasacji, rozpoznanie wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 6 grudnia 2022 r., sygn. akt II AKa 406/22, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 23 maja 2022 r., sygn. akt XXI K 143/20, w trybie art. 532 § 1 k.p.k., stało się bezprzedmiotowe.

O kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne orzeczono na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

[PGW]

[ał]

